

Jeg vil ikke slippe dig uden du velsigner mig.

Betragtet,

Som Troens Geyer i Dødens Strid

For den i Livet

Vedle, G U D og Dyd = hengibne,

Nu i Døden Salige

M A D A M E

Christina Friis,

Vedle og Velfornemme

Seigneur Henrich Rasmussens,

Borger og Negotiant udi Bergen,

Hans Alleresteligste Ægte-Fælle,

Som

Havde begyndt dette Timelige Liv den 17de November 1726.

og endte det samme ved een Salig Død den 17de December 1765.

Hvorefter

Hendes Jordiske Levninger

Blev ved et Anseeligt Sørge = Comitæ geleidet til Sit
Hvile = Stæd i Bergens Dom = Kirke, den 23de ejusdem.

I den inderligste Sorg med svage Kræfter

af

Een bedrøved Esterladte Søn

M. V.

Imprimatur,

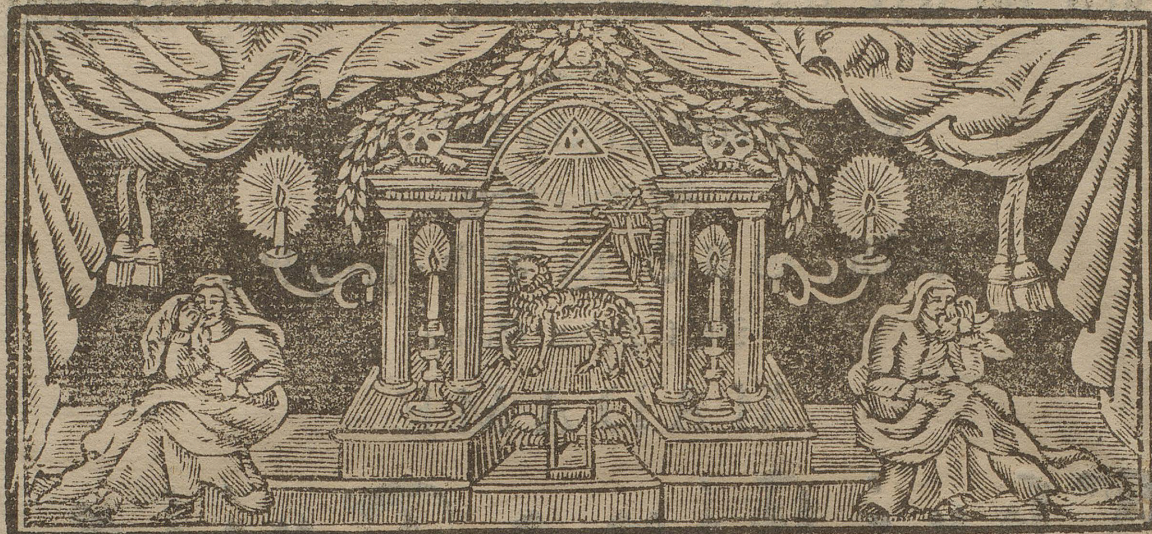
FRIDRICH ARENTZ.

BN 516

B E R G E N,

Trykt hos Christoph Kothert, Kongel. Majest. privilegeret Bogtrykker.

Saa brister alle haarde Baand, saa loses Jammers Lænke,
 Saa stilles Verdens Storm, som tit os truer at nedsenke
 Saa giemmes eengang al vor Rod i sidste Svæbe-Klud,
 Naar Siælen udi Raade faaer det sidste Sende-Bud!

Saa læges alle Hiertets Saar, saa dempes alle Plager,
 Saa svinder Mørkets Skygge, naar sig Vrens Lys opdager!
 Saa kommer Hvilen nærmere, naar Naget spendes fra,
 Saa sluttres al vor Jammer Sang, med et Halleluja.

Lyksalig den da kaldes bør, som vel har overstridet,
 Og for en Himmelsk Arvedeel i Livet taalig lidet;
 Den kand med Haab og Glæde gaae mod Aftenstunden ud
 Naar Raade-Lønner hisset skal udbyttes af vor GUD.

Saa Salig er nu denne Siæl, hvis Møne-Stund er over,
 Hvis Fødsels-Smerte nu forsvandt at Hun saa sagte sover,
 Hun holt bestandeligen ved Saalmodighed og Haab
 Til Hun med Seher endte her Sit foresatte Laab.

Siig frem, oprigtig Dydens Ven, som Hendes Wandel kiendte
 Om Hiertet ey af Verlighed, og Dyders Klammer brændte?
 Medynksomt Hierte, venlig Mund, en Rund og Gaymild Haand,
 Foreente sig hos Hende ved et uopløstigt Baand.

Lad den forslagne Verdens Slægt, den Mode foreskrive
 Alt deres Løsters guldne Bierg, skal til Sand-Banker blive,
 Den Wandel, denne Dydige ey regne vil for Sin,
 Og hadet dens Maximer som vil være falsk og fin.

Key! de Rødtængte give her det sande Eftermæle,
Den ægte Roes og Blomster strøe paa disse fire Siæle,
At skjønt end Rosen bræktes af ved Stormen som kom paa,
Saa skal dog Hendes Undighed i Erminde staae.

Hun en CHRISTINA var af Ravn, og bar sin Frelser's Stempel,
Et villigt Offer bragte Hun til Helligdommens Tempel,
Bed Hendes Aften-Offer og vi Hendes Andagt saae
Med disse Ord og Tanker at GUD's Time vente paa.

Min Skaber-Mand, som konstig mig i Moders Liv indsvøbte;
Min Siæle-Ben, som dette Leer til Verens-Kar omstøbte!
Som udi Kirkens Raade Skjød, og Daabens reene Flod,
Troeløvet mig udi din Pagt, ved Testamentets Blod.

Du har ved dit alvise Raad til Ver mig ledsaget,
At du min Lykke-Stjerne har saa underlig opdaget;
Dit Dye for mit Dye gif, din Lygte for min Fod,
Din Tienerinde var du meer, end Hun fortiente, god.

Du boer i Himlen og dog seer paa Jordens nedrig Væle;
Din Bolig er i Himlens Slot, og i nedslagne Siæle;
Du mia til Ver fører ud, og læger mine Saar;
Min Mund kundgiøre skal Din Roes, saavidt som Skyen gaær.

Nu min Forløsning stunder til; min Frelse-Stjerne blinker;
Min Hellig-Aften kommer snart; min Siæle Brudgom vinker
Jeg vendter da med Jacobs Troe: Jeg ikke slipper dig,
Førend din Himmel, og du selv, min Himmel, signer mig.

Dg see! GUD's Raades Time kom, sin Hielp-Haand at vise;
Den Frelse-Stjerne brød da frem med evig Røe og Luse.
Dig see derfor, O Himmel! Tak, som ey vil trætte meer
Med Mennesket, men tænke paa at det er Støv og Leer!

Nu lever Hun i Himmel-Fryd, og for al Nøye slipper;
Men Du beklages bør, som her blant Verdens skjulte Klipper,
Dg Anstøds Blinde-Skiær endnu skal seyle længer hen,
Dg dog maa savne saadant Lys, som kommer ey igien.

I hvilken Andagt brændte det midt under Svagheds Piine,
Hun tænkte paa GUD's Pagt for sig, og ey forglemte Sine,
Men troeligen henviiste Dem til Livsens klare Flod,
Dg til den Klippe hvorpaa Hun i Troen stadig stod.

Saa hielp du selv al Trostens GUD! os med bedroved Fader,
At læge dette Hjerter-Saar med Ordets Læge-Blader!
Ledsag' os mægtig med din Aand, som kaldes Lys og Fld,
At vi paa Verdens Tuml-Hav ey maatte fare vild.

De Efterladtes Trost.

Barmhiertighedens GUD, som har vor
Saare-Flaske

Udi din Baretægt, og tænker paa vor Aske,

Og paa vort usle Kiød, som et affældigt Høe,

Ja paa Minuten naar hvert Menneske skal døe.

Gior du Barmhiertighed med os du haver
prøvet,

Alt vi ey blive maae din rige Trost berøvet!

Giv os i Naade Haab, Saalmodighed og Troe,

Alt Vi besidde maae vor Siæle-Fred i Noe.

